

Sny, horoskopy a jiné stresy

Ať už jsme mladí nebo staří a zažili jsme toho hodně, stejně nás jistě všechny zajímá, co bude poté, až skončíme školu, až si najdeme životního partnera a budeme mít zaměstnání. Ale co když nás čeká něco, co bychom si v životě ani nedokázali představit? Něco ojedinělého? Tak proč se zbytečně napínat, když nám život dává tolik příležitostí to zjistit? Vždyť existují lidé s posláním, kteří vědí, co nás čeká!

Mířím do obchodu, kde utratím 50,- Kč za časopis, abych zjistila, že 4. června potkám svoji životní lásku. Čekám nervózně na 4. červen. Je tu. Je tu ten den a já se dívám po každém chlapevi, který jde kolem. Den je za mnou, a nic. Tolik jsem se těšila! Ale život nám nenabízí pouze vidět do budoucna, ale nenápadně nám ukazuje i to, co bychom ve skutečnosti chtěli nebo měli udělat.

Jdu spát. V hlavě se mi honí tolik myšlenek! Zdá se mi, že v práci dávám výpověď a utíkám za lepším životem umělce. Ráno se vzbudím, chystám si kafe a vyrážím. Znechucena. Tak jasný obraz myslí a já jdu do svého původního zaměstnání. Vypadala jsem přece ve snu tak šťastně... Myslím, že to bylo znamení. Celý den jsem znuděná a zasněná, jaké by to asi bylo... Ach! Můj sen se stává stěžejní myšlenkou celého dne. Vždyť proč by se mi to jinak zdálo? Je jasné, co mám udělat. Jdu za šéfem a skutečně dávám výpověď. S hrdostí odcházím za lepším životem.

Čekám... Čekám dny, měsíce... Ale jakoby na mne ta dráha umělce nějak nechtěla narazit. Sedím doma na pohovce a dívám se na televizi Barrandov, na pořad Denní věstec. Zaujatě sleduji ženu, která se tváří vševědoucne a dává lidem cenné rady do života. Nedá mi to a vytáčí telefonní číslo. Čekám na spojení poněkud dlouho, asi mají hodně zákazníků. Konečně! Slyším hlas: „Dobrý den, kdo volá?“ Řeknu o sobě potřebné informace a ptám se: „Odešla jsem z práce a něco mi říká, že budu umělkyně, je to tak?“ Nastane dlouhá pauza a paní začne rozkládat karty na stůl. Míchá je, pak je zase rozkládá, obrací... Vypadá, že tomu opravdu rozumí. Uběhne 10 minut a žena nakonec řekne: „Ano, to je něco pro vás!“ Zaraduji se, položím telefon a jsem klidná.

Další týden mi přijde účet z televize Barrandov s částkou 2800,- Kč. Nadšená nejsem, ale hlavně, že vím, co mne potká!

Následující týden už jen v klidu vyčkávám na políbení múzy. Otevřu noviny a čtu, co se děje ve světě. Na okrajích posledních stran vidím text: Indičtí bohové varují, že 6. 6. 2016 nastane konec světa! Sesouvám se na židli a celá zhrzená začnu odpočítávat dny v kalendáři. Budu připravena, to přece stojí za to!

Štěpánka Todorová (G4)

Čtenářské dílny G1 a G3 očima zúčastněných studentů

V týdnu od 7. 12. probíhala v primě netradiční výuka v českém jazyce. Žáci si vybrali jednu z pěti knih ze školní knihovny, kterou celý týden četli. Na výběr měli tyto knihy: *Hraničářův učeň*, *Dárce*, *Kouzelný kalendář*, *Doktor Proktor* a *3333 km k Jakobovi*. V první hodině si také vyráběli záložky, které potom měli v knížkách. Na konci každé hodiny dostal každý krátký úkol na vyplnění. Většinou se jednalo o úkoly na zamyšlení nad knížkou. Kdo v průběhu čtenářských dílen knihu dočetl, mohl si vypůjčit další. Myslím, že žákům se to líbilo a zpestřilo jim to výuku.

Natália Budjačová (G1)

Čtenářské dílny byly dílny, ve kterých jsme se seznamovali s novými knihami a hlouběji poznávali detaily a myšlenky knihy. Byl to i dobrý odpočinek od školy.

Dílny trvaly jeden týden. Děti si v hodině 30 minut četly a 15 minut zpracovávaly myšlenky knihy a jiné zajímavosti, psaly např. rozhovor s hlavní postavou knihy. Já jsem čtenářské dílny absolvoval a byly to pro mne pozitivně strávené chvíle. Poznal jsem knihu, která mi leží doma asi rok a nechtěla se mi vůbec číst. Ve čtenářských dílnách jsem se s ní seznámil tak dobře, že se mi od ní vůbec nechtělo odejít.

Čtenářské dílny na mě moc zapůsobily a doufám, že se budou opakovat.

Jan Holík (G1)

V hodinách literatury jsme pár hodin místo běžného učení četli knížky. Na výběr byly tři: *Strážkyně pramene*, *3333 km k Jakobovi* a *Vango* (tu si vybralo nejmíň lidí, protože byla nejrozsáhlejší ☺). Po každé čtenářské hodině jsme si do sešitu zapsali počet přečtených stran a bodování od 1 do 10, jak se nám knížka zatím líbila.

Hodina je na pořádné čtení pro většinu lidí dost málo, a proto když zazvonilo, chtěli všichni ještě chvilku číst (samozřejmě v tom hrál roli i následující předmět, ale to teď nebudu rozebírat ☺).

Před vánočními prázdninami měla už většina třídy dočteno. A ti, co ne, si půjčili knížku na prázdniny domů (asi nemusím říkat, že to byli většinou ti, kdo četli knihu *Vango*).

V naší kmenové učebně č. 206 máme na nástěnce vyvěšený plakát, na kterém jsou dopisy pro hlavní hrdiny z knížek, případně nějaké novinové reportáže, které psali moji spolužáci. Je to opravdu zajímavé, takže si to určitě někdy přijďte přečíst.

Čtěla bych za naši třídu poděkovat. Čtenářské dílny byly super.

Štěpánka Plocková (G3)

Poznávací jazykový kurz Anglie aneb Trošečníci v Londýně 8. - 14. 11. 2015

„Máš jít o příští přestávce za paní Nerušilovou do kabinetu. Jedeš v neděli do Anglie.“ Představte si, že by za vámi o přestávce před fyzikou přišla paní profesorka třídní s tím, že za čtyři dny jedete zadarmo do Anglie. No ano, byl to celkem šok. O další přestávce jsem tedy navštívil kabinet angličtiny a dozvěděl jsem se tu novinu celou. Grant EU, na týden, pouze deset liber na vstupy, z každé třídy jeden člověk, náhrada za spolužačku... Jedeš?

Úvod vypadá dost chaoticky, ale ono to bylo opravdu nečekané a takhle jsem to zhruba vnímal. Teď tedy už normálně. Pas naštěstí mám, takže nic nebránilo v cestě. Do neděle jsem všechno stihl a brzy ráno nás mohlo všech deset studentů s paní profesorkou Nerušilovou vyrazit do Prahy. Pak jsme již s cestovní kanceláří Arundel vyzvedli v Čechách ještě dvě skupiny z jiných škol a mohli jsme opustit Českou republiku. Potom už nezbylo nic jiného než sedět. Dvanáct hodin do Calais, trajekt o půl šesté ráno a v osm hodin jsme již byli na anglické půdě.

První den nás čekala základní prohlídka Londýna - to, co by neměl opomenout žádný cestovatel. Během povinné devítihodinové pauzy řidičů jsme si prohlédli Big Ben s celým parlamentem, Westminsterské opatství a Buckinghamský palác. Projeli jsme se na Londýnském oku a já jsem poznal, jaké úžasné město je Londýn. Víc než město mi připomínal malý stát, kde jsou lidé, kteří za celý život nebyli na druhé straně města. Uvnitř

Londýna mě fascinovalo množství kultur a množství měst ve velkoměstě samém. Tady italské náměstí, tu zase obrovské mrakodrapy Ameriky, čínská čtvrť... Ale dost už filozofování. Zmožení chozením po cestě jsme se dostali do hostitelských rodin do Worthingu. Už jsme snad ani nestihli vnímat, jací naši hostitelé jsou.

Druhý den jsme měli dopolední výuku angličtiny v místní jazykové škole. Jaké to byly vtipné hodiny, kdy se učili dvanáctiletí spolu s těmi, kteří se připravují na maturitu. Ale stejně si myslím, že to bylo pro všechny přínosné a obdivuji anglickou paní učitelku, jak to dokázala vymyslet. Odpoledne jsme vyrazili do přístavu Portsmouth, na nejdůležitější námořní základnu britského námořnictva. Mohli jsme obdivovat vrak lodi Mary Rose a Victory, vlajkovou loď v bitvě u Trafalgaru. A večer zase do hostitelských rodin, kde mnohé čekalo dlouhé povídání s anglickými rodiči.

Třetího dne při dopoledním vyučování se ukázalo, že nám počasí nebude přát, a proto paní průvodkyně naplánovala návštěvu Brightonu. Prošli jsme nejstarší podmořské akvárium na světě SeaLife Centre a prohlédli jsme si zdejší extravagantní královský palác. Pak přišlo to, na co se mnoho dívek těšilo z celé Anglie nejvíce - Primark (pro neznalé: je to jakýsi obchod s oblečením, který kdovíproč všechny holky zbožňují). Já jsem na protest strávil hodinu a půl v knihkupectví. Potom jsme se mohli konečně vrátit na další super večer do hostitelských rodin.

Čtvrtý den nás čekal poslední den vyučování se závěrečným udílením certifikátů za absolvování hodin angličtiny. Poté jsme vyrazili na nejvyšší anglický

útes Beachy Head. Počasí se sice mračilo, ale procházku podél krásných křídových útesů jsme absolvovali bez deště. Už večer za tmy jsme ještě někteří sešli až dolů k pláži a rozloučili jsme se s Anglií: vždyť zítra jsme už měli v podstatě odjíždět. Doteď si to do detailu vybavuji.

Ráno jsme se smutně rozloučili s našimi milými rodiči, kteří nám za pouhé čtyři dny tak přirostli k srdci. Ještě poslední ohlédnutí za domem, který byl chvíli naším domovem a pak už odjezd směr Londýn. Prohlédli jsme si ještě jiné důležité památky tohoto velkoměsta: Greenwichský nultý poledník, Národní muzeum námořnictví a Oxford street (druhý Primark).

A jak se blíží večer, už se pomalu dostávám ke smyslu nadpisu *Trosečníci v Londýně*. Od paní profesorky jsme se totiž dozvěděli, že náš autobus má poruchu. Ve stručnosti: anglická technická kontrola dupla autobusu na brzdu, když stál, a brzdový válec praskl. Brzy už bylo jisté, že dnes neodjedeme. Úžasná paní průvodkyně sehnala hotel pod Greenwichem a nastala noc plná zařizování. Ráno jsme se dozvěděli, že odjedeme nejdříve ve čtyři hodiny anglickým autobusem a že do Calais pro nás bude muset jet autobus z České republiky. Celý den jsme čekali a o půl páté jsme opravdu odjeli. V osm jsme pak stihli ještě trajekt z Doveru. Před jedenáctou jsme již byli na pevnině, ale autobus z České republiky teprve projížděl Francií. Následovaly tři hodiny čekání v přístavu, kdy jsme, spící na podlaze přijímací haly přístavu, připomínali trošku uprchlíky. O půl druhé jsme vítězným potleskem konečně přivítali autobus. A pak už následovala jen dlouhá předlouhá cesta zpět do Česka. Řidiči se

hnali jako diví a do Brna jsme dorazili pouze s dvaadvacetihodinovým zpožděním.

Bylo by neslušné teď končit. Musím ještě mnoha lidem poděkovat. Tak tedy nikoli podle důležitosti: všem těm, kteří nám vyjednali tento zájezd, neboť to opravdu stálo za to. Cestovní kanceláři Arundel, ale zvláště paní průvodkyni Helikarové, která nezastavitelnou energií dokázala mnohé nemožné a dostala nás zpět do České republiky. Paní profesorce Nerušilové, která nám byla také pevnou oporou. Všem z našeho gymnázia, kteří se cesty zúčastnili, neboť jsme byli superparta. A samozřejmě nesmím zapomenout na Toho, který nad námi držel ochrannou ruku.

Petr Hanák (G3)

Foto © M. Chvílová

Jazykový pobyt ve Vídni 16. - 20. 11. 2015

V týdnu od 16. listopadu se část naší třídy G7, která se učí německy, zúčastnila jazykového pobytu ve Vídni. Odjezd z Brna byl domluven na příjemnou půl desátou hodinu ranní. Celá skupinka se k údivu všech zúčastněných dokázala sejít včas, někteří dokonce stihli ještě před odjezdem nakoupit pár rohlíků do záso-by, protože nikdy nevíte, co se na trase Brno-Vídeň může odehrát. A tak jsme vyrazili jedním z notoricky známých žlutých autobusů na jih.

Ve Vídni jsme hned z autobusové zastávky vyrazili metrem do našeho útulného penzionu přímo v centru Vídně v okolí Schottentoru, kde jsme si odložili svá zavazadla. Odtud jsme zamířili na mezinárodní vysokou školu, kde jsme měli velice přátelskou přednášku o jejich výuce a velmi rozmanitém složení studentů. V kantýně této vysoké školy jsme měli zařízené bohaté obědy po celou dobu našeho pobytu. Náš plán pro první den byl vskutku nabitý, tudíž jsme z oběda rychle přešli do klenotnice v Hofburgu, odkud jsme pokračovali do přírodovědeckého muzea, jenž je zajímavé nejen pro své unikátní sbírky, ale i pro svoji architekturu. Celý den jsme zakončili v klasické rakouské hospůdce, kde jsme mohli ochutnat místní speciality.

Program našeho dne zahajovala intenzivní výuka na jazykové škole Alpha Sprachinstitut Austria, kde jsme po dobu tří dnů trávili dopolední výuku německého jazyka. Po obědě jsme pak odjeli lokálním vláčkem do lázeňského městečka nedaleko Vídně – Badenu. Zde jsme prošli mnoho důležitých míst, například jsme

došli k domu, kde pobýval sám Beethoven. Po procházce tímto malebným městem jsme pak navečer zamířili zpět do centra Vídně do činoherního divadla, kde jsme zhlédli velice progresivní hru nesoucí název „Möglicherwiese gab es eine Zwischenfall“. Poté jsme se odebrali do francouzské restaurace nedaleko našeho penzionu na velice delikátní večeři, nad kterou jsme všichni společně probírali čerstvé dojmy z divadelní hry.

Ani třetí den jsme nelenili. Odpolední program byl totiž zaměřený na doopravdy důkladné seznámení s Vídni. Nejprve jsme odjeli na kraj města, kde se rozprostírá vídeňský hřbitov. Zde jsme měli hodinový rozchod, při kterém jsme se zaměřili na hledání hrobů slavných osobností. Nakonec byla naše skupinka úspěšná, tudíž se nám naskytl pohled na hroby známých skladatelů, jako jsou například Schubert, Beethoven či Mozart. Od hřbitova jsme zamířili do katedrály Karlskirche, kde jsme vystoupali až do kupole, odkud se nám naskytl nádherný výhled na noční Vídeň. Poté jsme se rozjeli tramvají do Albertiny.

Předposlední den pobytu byla na programu dne galerie umění, dům, ve kterém strávil Mozart část svého života. Na konci dne jsme měli na vybranou – buď se zúčastnit zpívané mše v kostele sv. Anny, nebo jít na tradiční vánoční trhy na náměstí před radnicí. Pak jsme měli sraz opět v kostele sv. Anny, kde po mši následoval smyčcový koncert. Den jsme už tradičně zakončili nad večeří u jednoho stolu v hospůdce, která nás svojí atmosférou vrátila o několik set let do minulosti.

Poslední ráno jsme strávili balením a poté jsme se rozjeli do světově uznáva-

né Spanische Hofreitschule, kde se konal ranní výcvik koní. Tudiž jsme mohli nahlédnout do umění jízdy na koních. Odpoledne jsme se pak přesunuli na zastávku autobusu, který nás v podvečer všechny dovezl do Brna.

Tento pobyt nás všechny nejen posunul ve znalostech německého jazyka, ale dokonce nás díky trasám a přednáškám paní profesorky Peňázové a jejího manžela dokázal velmi důkladně seznámit s Vídní a rakouskou kulturou. Tímto bych ráda i za všechny účastníky poděkovala paní profesorce i jejímu muži za energii, snahu a zájem, který do této akce museli ve velkém investovat.

Eva Kellnerová (G7)

Foto © archiv G7

Pedagogická praxe PL4

30. 11. - 11. 12. 2015

Naše třída PL4 se stejně jako všechny čtvrté ročníky pedagogického lycea zúčastnila dvoutýdenní praxe, která probíhala na velmi rozmanitých pracovištích. Navštěvovali jsme mateřské školy, základní školy, psychiatrii, domovy důchodců, speciální školy, školní družiny a volnočasová zařízení. Deset z nás dostalo možnost strávit tuto praxi v německém Stuttgartu.

Tato praxe v zahraničí byla financována převážně sdružením Ackermann-Gemeinde, jejíž zástupci se o nás v průběhu celé praxe starali a zajišťovali nám program. Ve třetím ročníku jsme se všichni domnívali, že praxe je doba, kdy si odpočineme od školy ... opak je ale pravdou. I v případě, že si z vás děti zrovna nedělají věšák, je to do značné míry psychicky i fyzicky náročné. Posuďte sami. Ne každý má dost silný žaludek na uklízení „čokoládového“ překvapení těsně před dveřmi vedoucími na záchod, nucení autistických dětí k pohybu nebo sledování seniorů, kteří se dožadují pozornosti. Relax to tedy opravdu není. A ten pocit, když se vám rozutečou všechny děti kromě těch, které držíte za ruku, je přímo nepopsatelný.

Přesto se díky praxi cítíme milováni (chlapeček ze 3. třídy: „Paní učitelko, já vás miluju!“), krásní a žádaní („Paní učitelko, vy jste tak krásná, vezmete si mě?“). Někteří z nás byli na praxi inkognito („Můj bráška se jmenuje jako Martina... Antonio.“) a jiní by na praxi chvílemi raději nebyli (když holčička ze 3. třídy prohlásila, že si chce spolužáka vzít...).

Pavína Jobánková (PL4)

Jako studenti čtvrtého ročníku pedagogického lycea jsme absolvovali čtrnáctidenní náslechovou pedagogickou praxi.

Z názvu není příliš jasné, co přesně je naším úkolem a náplní praxe. Mohlo by se také zdát, že tato praxe není nijak záživná, ale omyl! Nikdy nevíte, co vás na praxi překvapí. Během praxe se dostanete k různým úkolům a situacím. Občas si vyzkoušíte práci pedagoga se vším všudy, například při řešení sporné situace o přestávce, kdy Pepíček tahal Mařenku za copánky.

Jsem ráda, že mi bylo umožněno celý den si vyzkoušet práci asistentky pedagoga a pracovat s žákem, který tuto asistentku potřebuje. Jsou to cenné zkušenosti nejen pro studenta pedagogické školy. Výsledkem naší praxe je obsáhlý deník praxe, portfolio, které obsahuje informace potřebné nejen k maturitě...

Daniela Schmidtová (PL4)

Pedagogická praxe ve Stuttgartu
Foto © archiv PL4

**Vánoční akademie 2015
Brno, KC Babylon, 22. 12. 2015**

Foto © L. Marek

Tříkrálový večer Brno, kostel sv. Augustina, 6. 1. 2016

Foto © Člověk a víra (K. Pazourek, P. Polanský)

**13. reprezentační ples
CMGaSOŠpg Brno
Brno, KC Semilasso, 28. 1. 2016**

Nežijeme proto, abychom jedli

Život, co je to život? Někteří říkají, že život začíná narozením a smrtí. Slovo život bylo odvozeno od slov „žít“ nebo „žít“. Někteří lidé ale pouze existují, nežijí, přesto se ale jejich působení na této planetě nazývá život, ne existence. Život je tedy něco mezi narozením a smrtí, naše zážitky a úspěchy, strasti a útrapy, přátelé a rodina nebo náš odkaz dalším generacím. Život je to, co nás naplňuje, ale i to, co nemáme rádi. Je to jako roze-psaná kniha, jejímž spisovatelem jsme my. Záleží na nás, jestli budeme svůj příběh dělat dobrodružný, poučný či zábavný, vše spočívá na našich rozhodnutích. A to je život.

Existence je jen jako řádek ve ves-mírné kronice, jen jméno, datum naroze-ní a smrti. V učebnicích fyziky či chemie vidíme jména vědců a u nich dobu, kdy žili, a říkáme si, že tito lidé pouze existo-vali. Opak je ale pravdou, jejich činy zů-stanou uznávány až do konce světa. Tito lidé žili, využívali svých talentů a bádali. To ale neznamená, že ostatní lidé nežili, ba naopak. Každý máme jiný osud, jiné poslání, jiný životní talent. Někdo nezištně pomáhá druhým nebo se stará o rodi-nu, někdo vede světovou kampaň pro zastavení kácení pralesů, zatímco další řídí společnost, která je kací. Pokud nebudeme hledět na svůj osud a odkaz druhým a budeme žít jen sami pro sebe, pak je to pouhá existence.

Pokud by byl život lehký, nebyl by to život. Pokud by byl život pro všechny stejný, nebyl by to život. Pokud by byl život bezúčelný, nebyl by to život. Až se

jednou po smrti zase sejdem a budeme si říkat, co jsme prožili, a někdo nebude mít co říct, tak ten poskakoval na hranici existence a života.

Říká se: „Nežijeme proto, abychom jedli.“ Měli bychom tedy spíše přemýšlet, proč žijeme a jestli to, co děláme, nás naplňuje. Zda využíváme svých talentů, pomáháme druhým a konáme dobré skutky. Pokud jste se nad těmito otázkami ještě ani jednou nezamysleli, měli byste to udělat, neboť jinak bude váš život prázdný a nenaplněný...

Adam Křivka (G4)

... s Terezou Rusmanovou, studentkou G4

1. Ahoj, mohla by ses nám představit?

Ahoj, jmenuji se Terka, je mi 15 let a chodím do kvarty. Mám ráda cestování, divadlo a legraci. Hraji na klavír, hraji volejbal a chodím do Dramatických jelit. Mé oblíbené předměty jsou dějepis a angličtina.

2. Jak se Ti naskytlá příležitost jet právě do Dubaje?

Byla to náhoda. Původně jsme zamýšleli jet na konci srpna do Španělska, ale kvůli nešťastným rodinným okolnostem (umřela mi prababička) jsme nemohli a neměli ani chuť odjet. Proto jsme vybírali z destinací, kde bude teplo ještě i v listopadu, a tak nás napadla Dubaj. Ve hře byl ještě Egypt nebo Kanárské ostrovy, ale jelikož na Kanárech je moře studené a v Egyptě není zrovna bezpečno, Dubaj vyhrála.

3. Kde jste byli ubytováni?

Byli jsme ubytováni v centru moderní Dubaje v třicetipatrovém hotelu, asi kilometr od nejvyšší budovy světa. U hotelu nám rostly palmy a z oken jsme viděli na hlavní třídu Sheik Zayed Road, což je čtrnáctiproudová silnice procházející centrem města. K pláži jsme to měli asi půl hodiny a jezdili jsme hotelovým plážovým odvozem.

4. Jaká místa jste navštívili?

Snažili jsme se toho vidět co nejvíc, i když jsme tam jeli hlavně kvůli koupání.

Navštívili jsme Burj Khalífu, což je 828 m vysoký mrakodrap, zatím nejvyšší na světě. Dále jsme byli v obrovském akváriu, kde se procházelo tunelem, takže voda spolu s 300 žraloky byla nad námi. Viděli jsme kostru dinosaura i lyžařskou sjezdovku uprostřed nákupního centra. Zajeli jsme si také k přístavu do staré Dubaje, kde je trh se zlatem, trh s kořením a s kašmírovými šátky. Mně osobně se nejvíc líbilo koupání přímo u známého dubajského hotelu Burj Al Arab, který je slavný svým plachetnicovým tvarem a tenisovým kurtem na střeše.

5. Jaké kulturní odlišnosti byly nejnámější?

Dubaj je velmi kosmopolitním městem. Chodí tu dívky zahalené od hlavy až k patě hned vedle dívek v tílkách a minisukních. Bylo však poznat, že to jiná kultura je, všude byly vyvěšeny zeleno-bílo-černo-červené vlajky a fotka jejich vládce. Ale všichni na nás byli milí. Byly tam oddělené vagóny v metru nebo taxíky pouze pro ženy. Na veřejnosti bylo zakázáno pít alkoholické nápoje a v poledne a při západu slunce se ozývaly výzvy k modlitbám ze všude přítomných minaretů.

6. Jaký je Tvůj celkový dojem?

Dubaj mě ohromila! Mrakodrap a luxus, kam se podíváš. Všude bylo čisto, bezpečno, a hlavně teplo. Krásně jsem si odpočinula. I když jsem měla ze začátku obavy právě z možných kulturních odlišností, byla to velmi příjemná dovolená.

Děkujeme za rozhovor!

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G4)

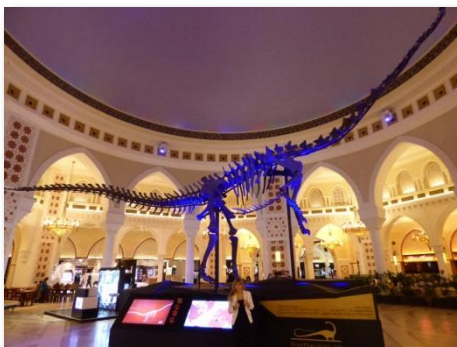
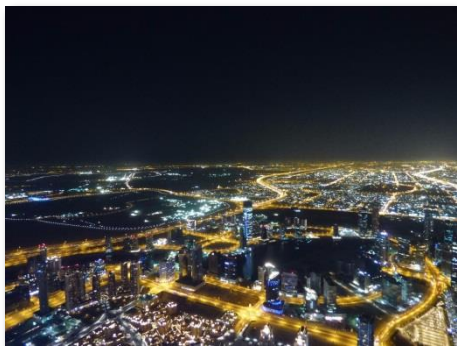

Foto © archiv T. Rusmanové

... s Tomášem Vaverkou, studentem G8

1. Ahoj, mohl by ses nám stručně představit?

Čau, jmenuji se Tom, je mi 19 let a jsem studentem oktávy. Rád cestuji, hraji florbal a jsem svobodný. Mé číslo je 720 393 680.

2. O letních prázdninách jsi byl v USA, při jaké příležitosti ses vydal na tuto cestu?

Už odmala skautuji a tyto prázdniny jsem měl možnost navštívit americký skautský tábor a procestovat východní část tohoto nádherného kontinentu plného hamburgerů, hranolek a zbraní.

3. V čem se odlišoval tábor v Americe od našich skautských táborů?

Tábor, do kterého jsem dorazil, leží ve státě Tennessee. Tábor se nejvíce liší svou velikostí, každý týden se v něm prostřídá 600 dětí a 120 vedoucích. Občas jím také projede Coca-Cola kamion. Tábor na mě působil trochu méně osobně než ten český, na druhou stranu se může pochlubit aktivitami jako vodní lyžování, vysoká lana či kayaking.

4. Jací jsou z Tvé zkušenosti Američané?

Daleko otevřenější a milejší než Češi. Hned po příjezdu mě přivítali s otevřenou náručí a byli velice ochotní. I díky nim mám mnoho zážitků, na které nikdy nezapomenu. Také na mě působili daleko impulzivněji, nebáli se nových věcí.

5. Která místa jsi procestoval?

Po skončení tábora jsem zůstal ještě týden v Tennessee u svého kamaráda a poté jsem vyrazil směrem na sever. Navštívil jsem mnoho míst – Washington D.C., Philadelphii, Boston, Národní park Acadia, Niagárské vodopády, NYC a mnoho dalších. Také jsem procestoval mnoho fast-foodů.

6. Jak jsi řešil ubytování?

Používal jsem aplikaci Couchsurfing – jedná se o internetovou službu bezplatného ubytování. Určitě bych to všem doporučil, máte šanci poznat lidi z celého světa a ještě ušetřit! Tyhle pobyty mi hrozně pomohly rozšířit si obzory.

Párkrát jsem se ocitl i v situaci, kdy jsem ubytování přes Couchsurfing neměl, ale i to se dá vyřešit – ať už pobytem v hostelu, nebo jakkoliv jinak. Já měl opravdu štěstí na lidi, které jsem potkal, takže se např. z náhodného kolemjdoucího vyvinul bývalý cestovatel, který mě ubytoval.

7. Jaký je Tvůj největší zážitek?

Rozhodně to byla návštěva New Yorku, to byl můj sen už odmala. Strávil jsem tam týden a byl jsem tím městem absolutně ohromen. Je to neuvěřitelný kolos, ta atmosféra vás okamžitě pohltí. NYC je hrozně rozmanitý a to mám na něm nejradši.

Zároveň je ale plný stresu a shonu, ale tak už to je, New York z vás dostane maximum. Třešničkou na dortu byl let vrtulníkem nad Manhattanem, ještě ke všemu bez dveří a oken, o to intenzivnější to pro mě bylo.

8. Potkalo Tě na cestě něco, co jsi nečekal?

Takových věcí bylo mnoho. Tak například až po příjezdu do jednoho městečka na poloostrově Cape Cod jsem zjistil, že se jedná o místo, kam se sjíždějí gayové a lesbičky z celé Ameriky na dovolenou. Bohužel to poznat nebylo těžké. Nebo jsem například cestoval autobusy Greyhound – ty mají dost špatnou pověst. Dlouho jsem nechápal proč, ale hned po první jízdě jsem to zjistil. Ti lidé, kteří tam se mnou jeli, byli fakt dost divní. Ještě během mé první jízdy jsem se dozvěděl, že když vás v USA propustí z vězení, dostanete jízdenku do Greyhoundu na rok zdarma. To mě moc neuklidnilo. Zajímavé také je, že v místních supermarketech Walmart prodávají přímo vedle potravin brokovnice.

9. Jaká je v USA příroda?

Bohužel jsem neměl možnost navštívit ty největší národní parky, ale i tak jsem nebyl zklamán. V Acadii, téměř na hranicích s Kanadou, jsem si to opravdu užil. Park sousedí přímo s Atlantským oceánem, a tak byly výhledy opravdu výjimečné. Na nejvyšší horu parku – Cadillac Mountain – jsem lezl v noci (a po cestě se dvakrát ztratil), abych si ráno mohl užít východ slunce, to byla opravdu nádhera. Niagáry byly také krásné, zvlášť když člověk cítil jejich intenzitu zblízka.

Děkujeme za rozhovor.

Štěpánka Todorová, Jana Vaverková (G4)

Foto © archiv T. Vaverky

**Lewis Clive Staples:
Letopisy Narnie
(Lev, čarodějnice a skříň)**

„To ale musí být obrovská skříň!“ pomyslela si Lucinka. Postoupila ještě dál a rozhrnula měkké záhyby kabátů, aby mohla projít. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. „Že by další kuličky proti molům?“ podivila se a sklonila se, aby to ohmatala. Ale místo aby ucítila hladké tvrdé dřevo na dně šatníku, dotkla se něčeho měkkého, sypkého a velice studeného. „To je divné,“ řekla si a udělala další krok nebo dva dopředu. Vzápětí zjistila, že to, co se jí otírá o tvář a ruce, už není měkká kožešina, ale něco tvrdého, drsného, a dokonce pichlavého. „No tohle, to píchá úplně jako větve stromů!“ vykřikla Lucinka. A pak uviděla světlo. Ne pár centimetrů před sebou, tam, kde by měla být zadní stěna skříňe, ale pořádný kus vepředu. Padalo na ni něco chladného a měkkého. Vzápětí zjistila, že stojí uprostřed lesa, je tma, pod nohama má sníh a vzduchem poletují vločky.

Lucinka byla trochu vyděšená, ale zároveň velice zvědavá a rozčilená. Ohlédla se přes rameno a tam, mezi tmavými kmeny stromů, ještě viděla otevřené dveře skříňe, a dokonce zahlédla i prázdný pokoj, z kterého se sem vypravila. (Nechala samozřejmě dveře otevřené, protože věděla, že je pěkná hloupost zavřít se ve skříni.) Vypadalo to, že tam je pořád ještě den. „Když se něco stane, vždycky se můžu vrátit,“ myslela si Lucinka. Vykročila vpřed, křup - křup sněhem a přes les k tomu světýlku. Asi za

deset minut se k němu dostala a uviděla, že to svítí pouliční lampa. Stála, dívala se na ni, uvažovala, proč asi uprostřed lesa stojí pouliční lampa, a rozmyšlela se, co dál. Vtom uslyšela dusot nějakých nohou, které se k ní blížily. Chvilku nato se mezi stromy objevila velice zvláštní postava a vstoupila do kruhu světla kolem lampy. Ten někdo nebyl o mnoho vyšší než Lucinka a nad hlavou držel deštník, celý bílý od sněhu. Od pasu nahoru to byl člověk, ale nohy vypadaly jako kozí (srst na nich byla černá a lesklá) a místo chodidel měl kozí kopýtko. Měl také ocas, ale toho si Lucinka nejdřív nevšimla, protože ten byl pečlivě přehozený přes ruku s deštníkem, aby se neouroual ve sněhu. Kolem krku měl ten někdo červenou vlněnou šálu a načervenalá byla i jeho kůže. Obličejík měl zvláštní, ale milý, krátkou špičatou bradku a kudrnaté vlasy, ze kterých vyrůstaly dva růžky, na každé straně čela jeden. V jedné ruce, jak jsem už říkal, držel deštník a v té druhé nesl několik balíčků ve hnědém papíře. Ty balíčky a ten sníh - zkrátka vypadalo to, jako by nakupoval na Vánoce. Byl to faun. A když uviděl Lucinku, trhl sebou překvapením tak silně, že všechny balíčky upustil. „Propáníčka!“ vykřikl faun.

(red)

Sportujete ve svém volném čase? Pokud ano, jak?

Monika Chvílová (G4)

Sportuji méně, než bych chtěla. U sportu se můžu odreagovat a to mě baví. Poslední dobou mě začalo bavit běhání. Dále také chodím do skautu, kde vedu družinu malých skautíků. Poté hraji házeňnou a v zimě mám ráda snowboarding.

Ondřej Smékal (G4)

Jsem velice sportovní typ, věnuji se sportu na 100%, někdy až moc a občas i na úkor školy a učení. Hraji fotbal za Moravskou Slavii a dříve jsem hrál za TJ SOKOL Troubsko, ale mám rád také atletiku. V zimě jezdím na lyžích a taky běžkuji. A navíc celoročně posiluji.

Lucie Dvořáková (PL1)

Ráda tancuji a chodím do cirkusu. Jinak mezi mé klasické sporty patří jízda na snowboardu.

PhDr. Dagmar Peňázová

Já ráda lezu po horách. Například Alpy nebo Olymp - to jsou asi taky mé nejlepší zážitky. Zimu nemám moc ráda, jelikož v zimě pro sebe nenajdu uplatnění. Léto, to je jiná 😊. Občas s manželem jezdíme na kole. Teda radši na dvojkole - to nás baví víc.

Mgr. Libor Marek

Ano, hraji tenis. Dříve jsem hrával i volejbal. Mám radši letní sporty, zimní mě moc nebaví, takže lyžování taky moc ne.

Mgr. Marie Jiroušková

Paní profesorku Jirouškovou jsme zastihli na poslední chvíli, a tak její odpověď byla stručná:

Já nespportuji. Jediné, co dělám, je to, že chodím domů pěšky asi tak 5 km. Je to sport? A také chodím jednou týdně plavat.

Mgr. Terezie Zatloukalová

Program mám velice nabitý. Jsem trenérem ve fitness centru a učím aerobic čtyřikrát do týdne. Dále také hraji badminton. Na této škole mimochodem taky učím tělocvik, takže sportuji hodně.

Ondřej Petržela, Filip Cvrkal (G4)

Putování Dia s Hermem

Jednou bozi na obloze
vyšli takhle na zemi,
oblékli se prostě, stroze,
všichni na ně hleděli.

Nepoznali svoje bohy,
měli je za poutníky,
i když bolely je nohy,
nikdo nechtěl bídíky.

Došli takhle až k chaloupce,
malé, skoro v rozkladu.
Hermes už chtěl pryč z té obce,
neměl na lid náladu.

Zeus se však sklonil k prahu,
zaklepal a zeptal se:
„Dobří lidé, vejít mohu?“
s údivem pak usmál se.

Otevřeli stařečkové,
vrásky stáří na čele.
„Však račte dál, poutníkové,
neptejte se nesměle.“

Na židli je posadili,
jídlo, pití přinesli,
o životě hovořili,
nebyly to nesmysly.

Jak byla řeč v plném proudu,
zarazil se stařeček.
Zčervenal pak kvůli studu.
„Jsem to ale blbeček.

Vína stále neubývá
a mně je teď jasné, proč!
Jestli nejste vy dva bozi,
tak pak já jsem červotoč!“

Hned stařenka vyskočila
ze dřevěné židličky,
aby husu zardousila,
začaly pak honičky.

Bohové se pousmáli,
husu zabít nechtěli,
Za všechno jim děkovali,
seslali jim anděly.

Splnili jim neprodleně,
cokoliv jen chtěli,
stařečkové žili šťastně,
dokud nezemřeli.

Michaela Moricová (PMP1)

Ludvík Souček:

Případ jantarové komnaty

Vyd. Baronet, Praha 2004, 256 s.

V tomto čísle se budeme věnovat knize Ludvíka Součka *Případ jantarové komnaty*.

Vypravěč se rozhodne zjistit, kde je ukryta jantarová komnata (komnata složená z mnoha jantarových desek), která se ztratila ke konci druhé světové války ze zámku v Německu. Spolu s přítelem Martinem Andělem prozkoumává staré archivy... Do příběhu se přidává i UFO. To prý doneslo jantarovou komnatu spolu s dalšími obrazy a bohatstvím z říšské banky někam do tajného úkrytu nazvaného Bobří hráz. Samotné UFO je prý vynález nacistického Německa.

Pátrání pokračuje a přátelé se dozví, že Bobří hráz by měla být někde v Grónsku. Spolu s učeným profesorem Howardem, odborníkem na UFO, a profesorkou Medunovou se tam vypraví pátrat. V Hudsonově zemi objeví opravdu Bobří hráz, avšak jantarová komnata zde není. Další stopy je zavedou na Floridu do South Bay, kam komnatu převezl nacistický inženýr Schiever. Když se ale naši hrdinové vypraví pátrat tam, Schiever odpálí své sídlo i s jantarovou komnatou do vzduchu, protože se dozvěděl, že jsou mu na stopě. A jelikož jsou obrazy již rozprodané do celého světa, pátrání po jantarové komnatě končí...

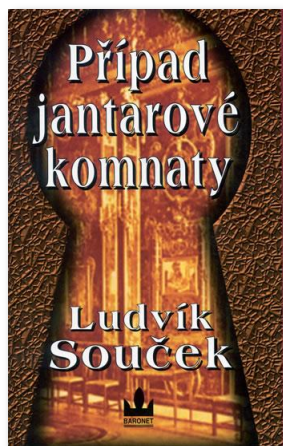
Co se týká charakteristiky některé z postav, uvedme, že Martin Anděl je již dvacet let upoutaný na kolečkové křeslo,

ale neubírá mu to na aktivitě. Měli by si z něj vzít příklad všichni lidé neschopní pohybu, neboť místo běhání venku studuje Martin Anděl staré záhady a věnuje se akvaristice. Povahou je to velmi svérázný člověk, který ostatní lidi často přivádí k šílenství. Jeho nejoblíbenějším nápojem je čaj Bílé volavčí peří, který si v knize dá snad padesátkrát.

Autor si určitě zaslouží pochvalu za povedenou autentičnost celého díla. Příběh je samozřejmě vymyšlený, ale spisovatel ho čtenáři předkládá tak, že tomu ani nechce věřit. S tím souvisí i slabá stránka: kniha je překombinovaná, a čtenář se tak ztrácí ve složitosti příběhu. Obsah, který kniha má, by naplnil dvakrát větší rozsah.

Kniha se mi líbila a doporučil bych ji spíše zkušenějším čtenářům, kterým nevadí spousta historických souvislostí.

Petr Hanák (G3)

Zvířata

Pštros nestrká při ohrožení hlavu do písku. Je to pouze mýtus.

Pštros je také nejrychlejší pták, dokáže běžet rychlostí až 100 km/h .

Kolibřík kubánský je nejmenší pták na světě. Měří i s ocasem 7 cm a váží 1,5 g.

Největším ptákem je pštros dvoupřstý.

Na světě existují jen 3 zvířata, která se mohou podívat za sebe bez otočení hlavy: papoušek, králík a chameleon.

Klokani a žraloci neumí chodit pozpátku.

Veverky a někteří hlodavci zasadili už miliony stromů, když zapoměli, kam zahrabali ořech.

Někteří hadi vydrží déle než 2 roky bez potravy.

Hadi zabijí ročně v průměru 100 000 lidí. Všech 10 nejjedovatějších hadů žije v Austrálii.

Dospělý člověk je složen asi ze 7 000 000 000 000 000 000 000 000 000 atomů.

Dospělý člověk je složen z 208 - 214 kostí. Novorozeně jich má 305.

Asi 16 % hmotnosti člověka tvoří jeho kůže.

V lidském těle se nachází až 4 g železa. V trávicím traktu dospělého člověka je zhruba 1,5 kg bakterií.

Každý neuron v lidském těle je propojen s 10 000 dalšími.

Dospělý člověk má na hlavě průměrně 100 000 vlasů.

V průměru jedna miliarda lidí hladoví a stejné množství nemá přístup k nezávadné vodě.

Zdroje:

<http://michal.skrabalek.cz/nazory/300-zajimavosti-o-lidech-prirode-a-vesmiru>
www.zlatypstros.unas.cz

Kryštof Kotek, Jiří Možný (G4)

Do Vizovic přijíždí ministerská železniční kontrola. Strašně důležitá a netrpělivá. Když lokálka mezi Lípou a Zádveřicemi zastaví, úředník se podrážděně ptá: „Pane průvodčí, proč zase stojíme?“

„Promiňte, ale na kolejích leží kráva.“
„Kráva, zase už kráva! Jestli se nemýlím, tak to už je čtvrtá! Kolik tady máte vlastně krav?“

„Vašnosti, to je pořád ta samá, zase jsme ji dohnali.“

Diví se pán v cestovní kanceláři:

„Obávám se, že jsme si špatně rozuměli. Já se ptal na ceny zájezdů a vy mi tady říkáte zřejmě státní rozpočty jednotlivých zemí.“

„Důvěrně vám prozradím, že jedu načerno,“ sdělil nenápadně v tramvaji muž jinému vedle sedícímu.

„Důvěra za důvěru,“ povídá oslovený, „já jsem revizor!“

Letuška:

„Klid, prosím, uklidněte se, to byla jen vzdušná jáma, naprostá normálka, no tak, můžete se klidně pustit těch opěradel, už je všechno v pořádku, dýchejte zhluboka. Táák, no, už je dobře? Výborně, chlapci, a já teď zajdu i za pasažéry, ano?“

V noci v hotelu. Někdo silně tluče na dveře.

Probuzený se ptá: „Kdo je tam?“

„Hotel hoří!“

„To jste se zmýlili. Já nejsem hasič. Já jsem host!“

Dojede koktavý muž s manželkou z dovolené. Bydlí ve 30. patře a zrovna jako naschvál nejede výtah. Jdou tedy po schodech. Jsou v 10. patře a muž začne koktat: „Ku ku ku ku...“

Manželka se na něj podivně podívá, zavrtí hlavou a jdou dál. Už jsou ve 20. patře a manžel zase: „Ku ku ku ku...“

Manželka ho okřikne: „Ale prosím tě, co pořád máš, vždyť už tam skoro jsme!“ Tak dojdou do 30. patra a manžel celý zpoceny konečně vykottá:

„Ku ku ku kufry jsme za za zapomněli v autě!“

„Neměl jsi v Paříži potíže se svou francouzštinou?“

„Já ne, ale Francouzi ano.“

Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G4)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka To-
dorová, Jana Vaverková, Tomáš Brauner,
Michael Navrátil, Filip Cvrkal, Ondřej
Petržela, Dana Biskupová, Barbora Do-
hnalová, Jiří Možný, Kryštof Kotek, Eva
Kellnerová, Mgr. Monika Vondráková,
Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Titulní strana:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmsps.cz](mailto:caso-
pis@cmsps.cz). Redakce si vyhrazuje prá-
vo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2016. Jeho
elektronickou podobu naleznete na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>.
Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2016.